

Womhaj Bóh!

Cyfrlo 36.
3. sept.

Łětnik 3.
1893.

Serbske njedźelske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizšczerne w Budyschinje a šu tam dostač ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

14. njedźela po šwj. Trojizy.

Mat. 6, 24: „Nichtón njemóže dwěmaj knješomaj šlužicž, khiba wón budže jeneho hidžicž a drugeho lubowacž abo budže šo k jenemu dzeržecž a drugeho šazpicž. Wy njemóžecže Bohu šlužicž a mamonej.“

Wulke je ša cžłowješa to špytowanje, šo by mohł dwěmaj knješomaj šlužicž. Pšchetož cžłowješ šlužcha dwěmaj šwětomaj, šemi, kotraž jeho nošy, a njebjěšam, do kotrychž rošče. Duž by šo jemu rošomne šdacž mohło, šwoje žiwjenje a žadanje džělicž bjes njebjěšami a šemju. Ale wón žada š tym po njemóžnym. Pšchetož šemja chze jeho žyłego měcž, to, šchtož je w nim šemške, chze wona žyłe dele cžahnyč a njecha w nim žaneho měšta woštajicž ša bójške. Šchto dha nam praja ludžo, kiž šo ša šemškimi šchazami honja, hdyž jich napominamy, šo bychy tola pšchi šwojim šemškim džělanju a štaranju tež ša njebjěša džěłali a šo štarali? Woni wotmolwja: Nimam žaneje šhwile a žaneho požadanja. To je žyłe prawje wotmolwjene: njemóžesč mamonej šlužicž a pšchi tym Bohu. Kaž chze nětk šemja naš žylych wobšedžecž, tak tež Bóh tón šnjēs. Wón chze naš šamych se šobu pšches jene měcž, šo njebychmy šo wjazy bjes kónzom tam horkach a kónzom jow delkach šablali. Duž wón nam pšched wocži štaji, kaš nufne je, šo bychmy šebi paš jene paš druge wušwolili. Nichtón njemóže dwěmaj knješomaj šlužicž; nichtón njemóže šo dwěmaj pšchecžiwnymaj mozomaj pšchepodacž, kotrejž wobej dvě jeho žyłe žiwjenje ša šwoju šlužbu žadatej. Wěrnosč, kotruž tón šnjēs tu wupraji, je tak jašna, šo je runje

taš njenušne, ju wopofacž, kaž je njerošomne, pšchecžiwno nej rěcžecž; ale runje ša najwěšcžišchu wěrnosč je bohuzel našch pomjatk jara njewěšty. Wy tola špytamy, dwěmaj napschecžiwnymaj mozomaj, njebjěšam a šemi, šlužicž a hdžeha š tym pšchindžemy? Wón budže jeneho hidžicž a drugeho lubowacž, praji tón šnjēs. Šow a tež hewaš štaji tón šnjēs hidženje a lubosč jene pšchi druhim, jako hdy by ničžo šrjedža mješ woběmaj njebyło, jako by žane šanjechanje njebyło. Šaj wšchaf, je něšchto, šchtož ani hidženje, ani lubosč njeje, ale njebudže dolho tracž, dha budže šo položža do žyłego pšchewobrocžicž a twoja wutroba šo paš ša hidženje paš ša lubosč wotewri. Šotom paš šo šwonkownje pokaže: wón budže šo k jenemu dzeržecž a drugeho šazpicž. Wy nam jara dobre a wužitne było, hdy bychmy chžyli šapšchijecž, šo našcha wutroba njemóže šrjedža bjes Bohom a šwětom štejecž, šo jow plačži: paš — paš. Ššwjaty Jakub piša: Njewěšcže wy, šo teho šwěta pšchecželštwó je Bože njepšchecželštwó? Šchtož chze šwěta pšchecžel byč, tón budže Boži njepšchecžel. A tola wěrnosč dže pšches žyłe šwjate pišmo; šawěrnje, šwjate pišmo nješbu žane knihi ša tych, kiž chžedža š Bohom špšchecželeni byč a tola njechadža šo njebójškeho žiwjenja wotrjeknyč. Ššmy-li paš jenož dopóšnali, šo móžemy šebi tak derje napschecžiwno našchemu Bohu kaž tež hrěhej jeno bjes hidženjom a lubosčju wušwolicž, njebudžemy dha šebi prawje wušwolicž? Lubosč k hrěhej šebi tola njemóžemy wušwolicž, hidženje pšchecžiwno Bohu tež niž. Duž lubujmy Boha a hidžmy wšcho, šchtož je pšchecžiwno Bohu. Šeno š tym šo ša šwoje cžafne a wěcžne šbože derje štaramy.

